

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 18668-11-23 פלוני נ' פלונית

1

בפני כב' השופט תומר שלם

פלוני

התובע

ע"י ב"כ עו"ד משה בן שימול

נגד

פלונית

הנתבעת

ע"י ב"כ עו"ד טובה אייזנשטיין

2

פסק דין

3

4 הצדדים, בני זוג לשעבר, אשר חיו יחד ללא נישואין משנת 2012 ועד שלהי שנת 2018. ביום 8.11.2023,
5 בחלוף כחמש שנים מעת הפרידה, הגיש התובע תובענה כספית להשבה בסך של 241,566 ₪; התובענה
6 מבוססת על הטענה לפיה בני הזוג היו ידועים בציבור ובמהלך החיים המשותפים נצברו חובות ששולמו על
7 ידי התובע באמצעות הלוואות ועל הנתבעת לשאת במחציתן.

8

9 הנושא שבמוקד הדיון – אף אם בני הזוג יוכרו כידועים בציבור וקמה חזקת השיתוף, אין בכך כדי
10 לפטור את התובע מהחובה להוכיח, כי כספי ההלוואות מושא התביעה, שימשו לכיסוי החובות
11 המשותפים; רק אם יעמוד התובע בנטל זה, יעבור הנטל לסתור את חזקת השיתוף בחובות אל כתפי
12 הנתבעת.

13

14 רקע עובדתי ודיוני קצר

15

16 1. התובע והנתבעת חיו כידועים בציבור תחת קורת גג אחת משנת 2012 ועד לפרידתם ביום 29.10.2018.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 18668-11-23 פלוגי נ' פלוגית

- 1
2. לבני הזוג בת משותפת, *** , כיום בת כ-11.5 שנים.
- 3
3. בני הזוג התגוררו בדירה שכורה ב---, יחד עם בתם המשותפת ועם ארבעת ילדיה של הנתבעת מנישואיה הראשונים.
- 4
4. בתקופת החיים המשותפים, פתח התובע עסק למכירת מוצרי חשמל ב---. הנתבעת עבדה בעסקו של התובע, אך שכרה לא הועבר לידיה אלא נמשך על ידי התובע לטובת הוצאות משק הבית.
- 5
5. ההליכים בין בני הזוג נפתחו בשנת 2019, עת הגישה הנתבעת תביעה למזונות בתם המשותפת ותביעה בענייני אפוטרופסות ואחריות הורית. שני הליכים אלה הסתיימו בפשרה שקיבלה תוקף של פסק-דין מיום 16.2.2020 (תלה"מ 7713-05-19).
- 6
6. ביום 8.11.2023, כחמש שנים לאחר פרידת בני הזוג, הגיש התובע תביעה כספית במסגרתה עתר לחיוב הנתבעת להשיב לו מחצית מיתרת סכום ההלוואות שנטל לטענתו מחשבונו הפרטי לטובת מימון חובות משותפים.
- 7
7. דיון הוכחות התקיים ביום 8.12.24; התובע הגיש סיכומיו ביום 16.2.2025 והנתבעת הגישה סיכומיה ביום 4.5.2025; והגיעה העת להכריע בתביעה.
- טענות התובע**
8. במהלך החיים המשותפים היתה הנתבעת מסובכת בהליכי הוצאה לפועל, ועל כן הפעילות הכלכלית של הצדדים נעשתה מחשבון הבנק הפרטי והעסקי של התובע, ובכלל זה: תשלום שכר דירה, תשלומי הוצאות אחזקת, כלכלה וכו'. כמו כן, לנתבעת ארבעה ילדים מקשר זוגי קודם, והתובע הוא שמימן את הוצאותיהם, בין היתר על ידי הלוואות שנטל.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 18668-11-23 פלוגי נ' פלוגית

9. במהלך החיים המשותפים, הצדדים צברו חובות משותפים בסך של 471,832 ₪, אשר התובע שילם אותם במלואם, ועל הנתבעת להשיב לו סך של 208,916 ₪ (מחצית מסכום החובות).

10. ההלוואות מושא התביעה, פורטו בסע' 14 לכתב התביעה כדלהלן:

פרטי חוב	סכום	נספח
הלוואה ראשונה מבנק דיסקונט	33,833.25 ש"ח	א'
הלוואה שנייה מבנק דיסקונט	33,999.97 ש"ח	ב'
הלוואה מהגב' [REDACTED]	300,000 ש"ח	ג'
חובות אשראי	50,000 ש"ח	ד'

11. עם פרידתם של הצדדים, נותרה הנתבעת עם המיטלטלין המשותפים, ועליה לשלם לתובע את שווי מחציתם בסך של 19,650 ₪.

12. לאחר פרידתם של הצדדים, עזב התובע את הדירה השכורה, והנתבעת החליטה באופן חד-צדדי, להמשיך להתגורר בדירה השכורה, חרף התנגדות התובע; התובע עותר לחיוב הנתבעת בהשבה של שכר הדירה ששילם עבורה בסך של 13,000 ₪ (שכר דירה עבור שני חודשי שכירות).

טענות הנתבעת

13. בני הזוג אומנם ידועים בציבור מאז שנת 2021 ועד למועד פרידתם ביום 29.10.2018, אך לא היה ביניהם כל שיתוף רכושי והם שמרו על הפרדה רכושית.

14. התובע צבר חובות בגין העסק ובגין רכב שרכש, ולנתבעת לא היה כל חלק בחובות. התובע רכש עסק למכירת מוצרי חשמל והיה לבעליו הבלעדי, ולנתבעת לא היו כל זכויות בעסק. התובע החליט פתאום לשתף את הנתבעת בחובות, אך לא שיתף אותה ברווחי העסק.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 18668-11-23 פלוגי נ' פלוגית

15. התובע העסיק את הנתבעת בעסק, שילם לה שכר חודשי, ועם הפרידה פיטר אותה. הנתבעת פתחה בהליך בבית הדין לעבודה, לחיוב התובע בתשלום פיצויים, אך הסכימה למחוק את התביעה לאחר שהתובע הצהיר, כי הוא אחראי לבדו לתשלום החובות.
16. התובע הוא שבחר ליטול הלוואות, והבהיר לנתבעת, כי הוא נושא באחריות לחובותיו. החובות המדוברים הם חובות עסקיים של התובע. התובע לא הציג אף לא בדל של ראיה, כי ההלוואות שימשו לטובת מימון חובות משותפים.
17. התובע הציע לנתבעת, כי הוא ישלם את שכר הדירה לאחר שבגד בנתבעת; היתה זו מחווה אנושית מצד התובע. מעולם לא ציין התובע בפני הנתבעת כי שכר הדירה שהוא משלם עבורה הוא בגדר חוב שלה לטובתו.
18. עם עזיבתו של התובע את הדירה, הנתבעת ארזה את חפציו והוא נטל אותם. התובע אמר כי הוא מותיר לנתבעת ולבת המשותפת את כל יתר המיטלטלין.
19. התביעה הוגשה בחלוף 5 שנים מאז נפרדו הצדדים זמ"ז. התביעה נועדה להתעלל בתובעת ולנקום בה, ולתמיכה מצטטת הנתבעת דברים שאמר התובע ברווחה לפיהם: "אני אמוטט את האמא הזאת בכל צורה חוקית".

דיון והכרעה

האם בני הזוג היו ידועים בציבור?

20. הצהרת כל אחד מבני הזוג, כי הם "ידועים בציבור", אינה בהכרח מבססת מסקנה, כי יש להכיר בבני הזוג כידועים בציבור, שהרי ידועים בציבור מתאר מצב עובדתי, ואין הוא בגדר סטטוס (ע"א 384/61 מדינת ישראל נ' פלסר, פ"ד טז 102).
- גם קביעתה של כב' השופטת תמר סנונית פורר (המותב הקודם בתיק), בהחלטה למזונות זמניים של הבת המשותפת, כי "הצדדים היו ידועים בציבור" (החלטה למזונות זמניים מיום 16.7.19 בתלה"מ

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 18668-11-23 פלוני נ' פלונית

1 19-05-7713), אינה מהווה "השתק פלוגתא", בין היתר, משום שההכרעה בפלוגתא לא היתה חיונית
2 לצורך ההחלטה למזונות זמניים (ע"א 1041/97 אבי סררו נ' נעלי תומרס, פ"ד נד (1) 642). לפיכך,
3 יש לבחון את התקיימותן של אמות המידה להכרה בידועים בציבור כפי שנקבעו בפסיקה.
4
5 21. בני זוג יוכרו כידועים בציבור בהתקיים שני יסודות: היסוד הראשון – אורח חיים זוגי. היסוד השני –
6 מבוסס בעיקר על רציונאל המאמץ המשותף; ביסודו תפיסה לפיה בני זוג תורמים באופן שוויוני לרווחתה
7 ולפרנסתה של המשפחה, אם באמצעות עבודה חיצונית ואם באמצעות העבודות הביתיות, באופן המצדיק
8 להחיל על רכושם משטר של שיתוף ולחלקו שווה בשווה (שחר ליפשיץ **השיתוף הזוגי**, עמ' 118).
9
10 22. בפסיקה נקבע, כי בני זוג יוכרו כידועים בציבור אם הם "התכוונו לקיים מערכת יחסים בעלת השלכות
11 משפטיות שונות, ובתוך כך התכוונו להחיל על מערכת היחסים שביניהם את מכלול הזכויות והחובות
12 הכלכליות הנובעות מדיני הנישואין" (רע"א 5096/21 פלוני נ' שלמה חברה לביטוח בע"מ [פורסם
13 בנבו] 15.12.2021). בני זוג אשר החליטו, בין במפורש ובין במשתמע, להחיל על עצמם את מרבית
14 התוצאות האזרחיות-כלכליות של מוסד הנישואין, יוכרו כ"ידועים בציבור". המבחן הוא מבחן
15 סובייקטיבי, הבוחן את אומד דעת הצדדים בנוגע להחלת החובות והזכויות הנובעות מחיי הנישואין (רע"א
16 3323/23 שלמה חברה לביטוח בע"מ נ' פלוני [פורסם בנבו] 6.5.2024).
17
18 23. בפסיקה מהעת האחרונה נקבע, כי הטלת חובות וזכויות על בני זוג שאינם נשואים, מחייבת **איפוק**
19 **וריסון** טרם ההכרה בהם כידועים בציבור, שכן יש לוודא כי בני הזוג אכן התכוונו ורצו לכולל עצמם
20 בזכויות וחובות אלה (רע"א 3323/23 בסע' 12 לפסק-הדין).
21
22 24. לאחר שבחנתי את טענות הצדדים ואת מכלול הראיות, הגעתי למסקנה, כי יש להכיר בצדדים כידועים
23 בציבור בתקופת החיים המשותפת. בני הזוג חיו חיי משפחה וניהלו משק בית משותף תוך מאמץ משותף.
24 מסקנה זו מתבססת על העובדות הבאות:

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 23-11-18668 פלוגי נ' פלוגית

- א. בתקופת החיים המשותפת התגוררו בני הזוג יחדיו בדירה שכורה. הנתבעת עבדה בעסקו של התובע, ושכרה הועבר ישירות מעסקו של התובע לחשבון הבנק הפרטי של התובע. מחשבון זה התנהלו הצדדים ומימנו את מחייתם השוטפת.
- כך העידה הנתבעת: "תמורת משכורת שאף פעם לא הופקדה לי בחשבון, כי הוא לא נתן אותה, הוא אמר שזה נכנס להתנהלות של הבית, זה המשכורת שלי לבית" (עמ' 24 שורות 23-24 לפרוט'); "אבל ידעתי שהכסף הזה מגיע ל***, ו*** מנהל עם זה את הבית שאנחנו חיים בו" (עמ' 24 שורות 29-30); "לא קיבלתי אותם, זה היה תלוש משכורת של 6,000 שזה נכנס דרך *** לניהול של הבית כן" (ראה עדות הנתבעת בעמ' 32 שורה 13 לפרוט'). גם בסיכומיה טענה הנתבעת, כי "היא מימנה משכרה הדל את הוצאות הבית השוטפות, אף העבירה לו מידי חודש כ- 1,700 ₪ להוצאות הבית..." (סע' 8 לסיכומים).
- ב. הנתבעת הודתה, כי התובע פתח דוכן למכירת אוכל מוכן שהיא בישלה. הנתבעת הודתה, כי לא קיבלה על כך שכר, ובראייתה, הדבר היה טבעי והגיוני. כך השיבה הנתבעת בחקירה: "בוא אני אשאל אותך שאלה אחרת. אתה בזוגיות עם מישחי ואתה מנהל משהו, והיא עוזרת לך אז מה היא תבקש ממך משכורת? אתה מנהל איתה בית שלם" (עמ' 37 שורות 22-23 לפרוט').
25. לפי הלכת השיתוף בזכויות, חזקה על בני-זוג, המנהלים אורח חיים תקין ומאמץ משותף, כי הרכוש שנצבר מצוי בבעלותם המשותפת, אף אם הם רשומים ע"ש בן זוג אחד, או נמצאים בחזקתו הבלעדית, זאת בהעדר ראיות ברורות לכך שהתגבשה כוונה אחרת (בע"מ 2478/14 פלוגית נ' פלוגית [פורסם בנבו] 20.8.2015). בע"מ 1983/23 פלוגי נ' פלוגית [פורסם בנבו] 10.8.2023).
26. לצידה של הלכת השיתוף בזכויות, מתקיימת גם הלכת השיתוף בחובות (רע"א 8791/00 אניטה שלם נ' טוינקו בע"מ, פ"ד סב (1) 165). "חזקת השיתוף בחובות משלימה את חזקת השיתוף בנכסים. בן הזוג הנהנה מפירות השותפות עם בן זוגו, חייב לשאת בעול החובות שנוצרו במהלך החיים המשותפים. שתי החזקות משקפות את תמציתו של משק הבית המשותף – הנאה מרווחי

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 18668-11-23 פלוני נ' פלונית

השותפות בצד הנשיאה המשותפת בהוצאות ובהפסדים" (ע"א 3002/93 בן צבי נ' סיטין, פ"ד מט
(3) 5, עמ' 16.

27. חזקת השיתוף ניתנת לסתירה. כדי לסתור את החזקה ולהוציא נכסים מסוימים מתחולתה של חזקת
השיתוף, נדרשות ראיות כבדות משקל. הנטל הוא על הטוען לאי-התקיימותה (רע"א 964/92 אורון נ'
אורון, פ"ד מז (3) 758).

28. על פי ההלכה הפסוקה, כאשר מדובר בבני-זוג נשואים, אין מקום להבחנה בין נכסים משפחתיים לבין
נכסים עסקיים (ע"א 122/83 בסיליאן נ' בסיליאן, פ"ד מ (1) 287). אולם, כאשר מדובר בידועים
בציבור, להחלת השיתוף בין ידועים בציבור גם על נכסים עסקיים, יש צורך בראיה נוספת כלשהי, ואין
די בחזקת השיתוף לבדה (ע"א 4385/91 סלם נ' כרמי, פ"ד נא (1) 337).

מן הכלל אל הפרט

29. במקרה דנא, הדיון לא יעסוק כלל בשאלת היקף תחולתה של חזקת השיתוף בחובות, וזאת מן הטעם
שלטענתו של התובע, התביעה עוסקת אך ורק בהלוואות שנלקחו על ידו מחשבונו הפרטי ולא מהחשבון
העסקי. על פי גרסת התובע, בין בני הזוג היתה הסכמה שהתובע נשאר בעלים של העסק, על זכויותיו
וחובותיו, ולכן התביעה עוסקת אך ורק בחובות מחשבונו הפרטי.
התובע העיד, כי יש לו שני חשבונות בנק, אחד עסקי ואחד פרטי; וכי "כל ההלוואות האלו, זה מהחשבון
הפרטי בלבד שממנו התנהלנו, וממנו שילמנו שכר דירה..." (עמ' 3 שורות 28-29).

30. העובדה שקמה חזקת השיתוף, אינה הופכת כל חוב הנטען על ידי התובע לחוב משותף. בטרם יעבור
הנטל לסתור את החזקה אל כתפי הנתבעת, על התובע להוכיח, לא רק את דבר קיומה של הלוואה, ולא
רק שהלוואה נלקחה מחשבונו הפרטי אלא גם שהשימושים בכספי ההלוואה היו לטובת כיסוי חובות

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 18668-11-23 פלוני נ' פלונית

1 משותפים. השאלה הנבחנת היא - האם הוכיח התובע את קיומן של ההלוואות וכי כספי ההלוואה
2 שימשו את התובע לכיסוי חובות משותפים?

3
4 31. כאמור לעיל, התובע טוען, כי במהלך החיים המשותפים, נטל הלוואות מחשבונו הפרטי, ונכון למועד
5 הפירוד, יתרתן לסילוק עמדה על סך של 417,833 ₪; התובע עתר לחיוב הנתבעת להשיב לו סך של
6 208,916 ₪. אבחן להלן כל אחת ואחת מההלוואות.

הלוואה בסך של 300,000 ₪ מאמו של התובע

7
8
9
10 32. התובע צירף 15 תדפיסים מהם עולה, כי אמו של התובע ביצעה העברות כספיות מחשבונה בבנק המזרחי
11 לחשבון התובע בבנק דיסקונט. לטענת התובע, המדובר בהלוואה שנטל מאמו.

12
13 33. התובע העיד, כי בינו לבין אמו לא נכרת חוזה הלוואה (עמ' 10 שורה 14 לפרוט'). התובע לא הגיש
14 תצהיר של אמו ולא ביקש להעיד אותה. לא זו אף זו - התובע לא צירף אסמכתא כלשהי להוכחת השבת
15 הכספים לאמו.

16
17 34. בהעדר הסכם הלוואה, ולמצער, עדות של האם, ובהעדר הוכחה להשבת ההלוואה, לא ניתן לקבוע, כי
18 האם העבירה את הכספים לתובע כהלוואה. זאת ועוד: אף אם מדובר בהלוואה, הרי שאם התובע לא
19 השיב לאמו את ההלוואה, עילת התביעה היא של אם התובע ולא של התובע.

20
21 35. הלכה היא, כי אי-הבאת עד או מסמך רלבנטי, בהיעדר הסבר אמין וסביר לכך, פועלת לחובתו
22 של בעל הדין שנמנע מלהשמיעו, ומקימה חזקה עובדתית לחובתו, לפיה דין ההימנעות כדין
23 הודאה בדבר, שאילו הובאה אותה ראיה, היתה פועלת לחובתו (ראו ע"א 465/88 **הבנק**
24 **למימון ולסחר בע"מ נ' סלימה מתתיהו**, פ"ד מה (4) 651).

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 18668-11-23 פלוגי נ' פלוגית

36. ניתוח תדפיסי העברת הכספים מאמו של התובע, מביאות אותי למסקנה, כי גרסת התובע נסתרה וכי אין המדובר בהלוואה, בוודאי לא הלוואה שנועדה לכיסוי חובות משותפים. על מה מבוססת מסקנתי זו? אנתח להלן את תדפיסי העברות הכספים.

תאריך	הסכום	סוג החשבון הנעבר פרטי/עסקי	ח"ן נעבר - התובע	ח"ן מעביר - האם
14.11.2018	₪ 30,000	עסקי	Y	X
28.11.2018	₪ 10,000	עסקי	Y	X
10.1.2019	₪ 10,000	עסקי	Y	X
6.2.2019	₪ 20,000	עסקי	Y	X
5.6.2019	₪ 25,000	עסקי	Y	X
27.8.2019	165,006.80 ₪	עסקי	Y (העברת זה"ב)	X
16.9.2019	₪ 20,006.80	עסקי	Y (העברת זה"ב)	X
24.10.2019	₪ 20,006.80	עסקי	Y (העברת זה"ב)	X
9.3.2020	₪ 30,000	עסקי	Y	X
18.3.2020	₪ 10,000	עסקי	Y	X
24.3.2020	₪ 10,006.80	עסקי	Y (העברת זה"ב)	X
25.3.2020	₪ 65,006.80	עסקי	Y (העברת זה"ב)	X

37. כל העברות הכספיות הנ"ל, בוצעו מחשבון האם לחשבון העסקי של התובע ח"ן Y. אלא שעל פי טענות התובע, כל ההלוואות מושא התביעה נלקחו מהחשבון הפרטי שלו ולא מהחשבון העסקי. אף אם היה התובע מוכיח, כי הכספים שקיבל מאמו הם בגדר הלוואה, הרי שטענות התובע לחיוב הנתבעת בהשבה, נסתרות מניה-וביה, היות וכספי אמו הועברו לחשבון העסקי של התובע.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 18668-11-23 פלוני נ' פלונית

38. התובע העיד, כי אמו שילמה חלק גדול מהחובות של הנתבעת להוצל"פ (עמ' 10 שורה 11); לא זו בלבד שלא הובאה כל הוכחה לטענה זו, אלא שגרסת התובע אינה מתיישבת עם העובדה שכל העברות הכספיות שביצעה האם לחשבונו העסקי היו **לאחר פרידתם של בני הזוג**, ואין כל היגיון שאמו של התובע תסלק חובות של הנתבעת לאחר הפרידה.

39. ואף אם היה התובע טוען, כי הוא התנהל בין החשבון העסקי לחשבון הפרטי ללא הבחנה, הרי ששומה היה עליו להוכיח, כי הכספים שקיבל מאמו שימשו לכיסוי חובות משותפים. לשם כך היה על התובע לצרף תדפיס חשבונות הבנק הפרטי והעסקי. התובע לא צירף את תדפיסי חשבונות הבנק.

40. לאור האמור לעיל, הגעתי למסקנה, כי דין התביעה לחיוב הנתבעת בהשבת סך של 150,000 ₪ - להידחות.

הלוואות מבנק דיסקונט

41. לתצהירו צירף התובע שני תדפיסי הלוואה שנטל מבנק דיסקונט: הלוואה אחת (מס' ---), מיום 4.8.2016 אשר ניטלה על ידי התובע מחשבון הבנק הפרטי ח"ן *** בסך של 58,000 ₪ ויתרתה לסילוק ביום הפרידה היא בסך 33,833 ₪; הלוואה שנייה (מס' ***), מיום 15.12.2017 אשר ניטלה על ידי התובע מחשבון הבנק הפרטי ח"ן *** בסך של 40,000 ₪ ויתרתה לסילוק ביום הפרידה היא בסך 33,999 ₪.

42. לטענת התובע, "שתי ההלוואות הנ"ל הן הלוואות שנלקחו מהחשבון הפרטי של התובע (ולא של העסק) והכסף שימש לצורך כיסוי חובות משותפים" (סע' 12 לסיכומים). התובע לא צירף את תדפיסי חשבון הבנק, מהם ניתן יהיה ללמוד על כניסת כספי ההלוואה, מצב החשבון ביום נטילת ההלוואה, ועל השימוש שנעשה בכספי ההלוואה. התובע נשאל מדוע לא צירף תדפיסי חשבון בנק, והשיב, כי לא חשב שצריך לצרף תדפיסי בנק אלא רק את תדפיס ההלוואות (עמ' 17 שורות 25-26).

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 18668-11-23 פלוגי נ' פלוגית

43. התובע אינו יוצא ידי חובתו בכך שיציג תדפיס הלוואה מחשבון הבנק הפרטי ויטען בעלמא, כי הכספים שימשו לצורכי כיסוי חובות משותפים. על התובע להוכיח, לא רק כי נטל הלוואה מחשבון הפרטי, אלא כי כספי הלוואה שימשו בפועל לכיסוי חובות משותפים, כגון: הוצאות מחייה וצורכי הבית, וכי לא העבירם לטובת העסק או שלא רכש בהם נכסים שלנתבעת זכות בהם.

44. שווה בנפשו, כי התובע נטל הלוואה מחשבון הפרטי, ויממה קודם או אף דקות קודם לכן, משך מהחשבון הפרטי סכום זהה או דומה לסכום הלוואה שנטל מהחשבון הפרטי. אם כן, מי לידינו יתקע שכספי הלוואה שנטל התובע מהחשבון הפרטי לא שימשו אותו בפועל בחשבון העסקי?

45. תדפיס חשבון עו"ש רציף הוא **המסמך המשלים** לתדפיסי הלוואה שצירף התובע, ובלעדיו לא הרים התובע את נטל ההוכחה. תשובת התובע, כי לא חשב שעליו לצרף תדפיס חשבון עו"ש, אינה מהימנה עלי; התובע גילה טפח אך כיסה טפחיים; הימנעותו מלצרף מסמך קונקלוסיבי, הנמצא ברשותו, להוכחת השימוש שנעשה בכספי הלוואה, מלמדת, כי גילוי המסמך היה מזיק לו.

46. התובע נשאל בחקירתו: "...לאן הלך הכסף הזה בבקשה?" והשיב: "**אופנועים ומכוניות. יש לי אופנוע אחד של העסק, של העבודה זה, מה**" (עמ' 5 שורות 6-7 לפרוט').

ראשית, התובע הודה, כי רכש בכספי הלוואה אופנוע של העסק. אם כן, אף אם הלוואה נלקחה מהחשבון הפרטי, אך כספי הלוואה שימשו את התובע לרכישת נכס עסקי, הרי שאין על הנתבעת אחריות לאותו חוב. שנית, מה עלה בגורל האופנועים והמכוניות? האם נמכרו? היכן תמורת הנכסים? אף אם הכספים שימשו לרכישת נכסים משפחתיים, הרי שחויב הנתבעת בהשבת הלוואה מותנה בראש ובראשונה בשיתופה באותו נכס, וחישוב ההפרש בין שווי הנכס לבין החוב המגיע ממנו. התובע לא גילה מה עלה בגורל הנכסים שרכש מהלוואה, ולא שיתף את הנתבעת בנכסים, ומכאן שאין עליה כל חובה לשאת בחובות אותם נכסים.

47. לאור האמור לעיל, הנני לדחות את התביעה לחיוב הנתבעת בהשבה של שתי הלוואות לבנק דיסקונט.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 18668-11-23 פלוני נ' פלונית

חובות אשראי

48. לטענת התובע, נצבר חוב לטובת חברת האשראי בסך של 50,000 ₪. לתמיכה בטענתו זו צירף התובע את נספח ד' שכותרתו: "חובות אשראי" מיום 20.10.2021. עיון במסמך מגלה, כי המדובר באישור יתרות של אותן שתי ההלוואות לבנק דיסקונט. לאור זאת, התובע לא הוכיח את קיומם של "חובות אשראי" בסך של 50,000 ₪, ודין התביעה לחיוב הנתבעת בהשבה בגין רכיב זה – להידחות.

דמי השכירות

49. לטענת התובע, לאחר מועד הפרידה, הוא המשיך לשלם את דמי השכירות עבור הדירה שבני הזוג שכרו יחד, כאשר הנתבעת המשיכה להתגורר בדירה למשך חודשיים נוספים. התובע עותר לחיוב הנתבעת בהשבת סך של 13,000 ₪. לטענת התובע, הנתבעת סירבה לעזוב את הדירה עם הפרידה, והבטיחה כי היא תישא בעלויות השכירות.

50. התובע צירף לכתב התביעה העתק של שתי המחאות על סך של 6,500 ₪ כל אחת (נספח ה'). הנתבעת אינה חולקת על העובדה, כי התובע שילם עבורה את דמי השכירות לתקופה של חודשיים לאחר הפרידה, אולם לטענתה, כך מצופה מהתובע לנהוג כמי שמגדיר עצמו כידוע בציבור של הנתבעת.

51. חרף העובדה שהתובע שילם את דמי השכירות עבור הנתבעת לתקופה שלאחר הפרידה, הגעתי למסקנה, כי התובע מנוע לטעון לזכות ההשבה בגין דמי השכירות, וזאת בשל הטעמים הבאים.

52. בסיכומי, מצטט התובע את טענתו בכתב ההגנה שהגיש לתביעת המזונות (תלה"מ 7713-05-19), במטרה להוכיח, כי לא ויתר על טענותיו להשבת ההלוואות. כך טען התובע בכתב ההגנה למזונות (סע' 37):

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 11-23-18668 פלוגי נ' פלוגית

37. יצוין כי בזמן שהתובעת אימצה לעצמה אורח חיים פורני וחיה חיי מותרות, תוך ארגון מסיבות ענק בדירתה, ורכשת לעצמה פריטי יוקרה, הנאות ופינוקים (כך לדוגמא רק לאחרונה רכשה לעצמה כלב בשווי 3,000 ₪, הנתבע בקושי מצליח "לסגור את החודש" והוא נאלץ ליטול על עצמו עוד ועוד הלוואות (כאשר כיום יש לו הלוואות בגובה 180,000 ₪, 50,000 ₪ התחייבויות באשראי והלוואה שנטל מאימו בגובה 300,000 ₪. כמובן שלתובעת חלק בהלוואות אלה). הנתבע נושא בהחזרי הלוואות אלה מידי חודש.

אלא שבאותו כתב הגנה, טען התובע לעניין דמי השכירות בזו הלשון:

34. עוד מוציא הנתבע 220 ₪ עבור חשבון הפלאפון והמכשיר של התובעת מידי חודש. והנתבע אף שילם עבור שכר הדירה של התובעת בחודש לאחר שעזב (6,500 ₪) ורק לאחר מכן ביטל את הצ'קים והודיע לבעל הבית כי עליו לגבות מהתובעת צ'קים במקומם. הנתבע אף ממשיך לשלם עבור ניתוח החזה שעברה הנתבעת 290 ₪ בחודש (כאשר נותרו לו עוד שנתיים לתשלומים אלה).

48. כאמור הנתבע מקיים את מחויבויותיו. הנתבע אוסף את הקטינה, כל עוד התובעת מאפשרת לו לעשות כן. הנתבע אף שילם לתובעת 6,500 ₪ בגין דמי השכירות לה, ממשיך לשלם את חשבון הטלפון שלה ולממן את ניתוח החזה שלה. הנתבע אף שילם לתובעת 1,000 ₪ על חשבון דמי המזונות בימים האחרונים, כאשר גם סכום זה היה לנתבע קשה לגייס.

53. למקרא טענות התובע בכתב ההגנה לתביעת המזונות (משנת 2019), עולות המסקנות הבאות: (א)

התובע נתן הסכמתו להמשך תשלום דמי השכירות עד לתום תקופת השכירות (סע' 34 לכתב ההגנה).

(ב) התובע ביקש מבית המשפט להתחשב בו בעת פסיקת המזונות בשל החבות שנטל על עצמו לשלם את

דמי השכירות, והוא מנוע לטעון היום להשבה. (ג) התובע עמד על הזכות להשבת הלוואות, ולהבדיל, לא

טען לזכות כלשהי ביחס להשבת דמי השכירות. (ד) התובע הגיש את התביעה **בשיהוי ניכר**, כאמור

בחלוף למעלה מחמש שנים מאז הפרידה, ולמעשה **ויתר וזנח** על התביעה להשבת דמי השכירות [ע"א

6805/99 תלמוד תורה הכללי והישיבה הגדולה עץ חיים בירושלים נ' הוועדה המקומית לתכנון

ולבנייה ירושלים, פ"ד נז (5) 433].

54. לאור האמור לעיל, הנני לדחות את התביעה לחיוב הנתבעת בהשבה של דמי השכירות.

מיטלטלין

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 18668-11-23 פלוני נ' פלונית

55. לטענת התובע, כאשר עזב את דירת המגורים, ביקש לקחת עמו מחצית מהמיטלטלין אך הנתבעת סירבה. התובע עותר לחיוב הנתבעת לשלם לידי מחצית משווי המיטלטלין בסך של 19,650 ₪. לתביעה צירף התובע רשימת מיטלטלין הכוללת בין היתר, סלון, מכשירי חשמל, מסך טלוויזיה ועוד.

56. דין התביעה לחיוב הנתבעת בתשלום מחצית שווי המיטלטלין להידחות, וזאת משני טעמים מרכזיים:

האחד – בעל דין המבקש להוכיח את טענתו במשפט אזרחי, נדרש לעמוד בנטל ההוכחה. נטל זה מורכב משניים: נטל השכנוע וחובת הבאת הראיה. הכלל הבסיסי בדבר הטלתו של נטל השכנוע הוא, כי המוציא מחברו עליו הראיה. כפועל יוצא מכך, התובע נושא בנטל השכנוע לגבי יסודותיה העובדתיים של עילת התביעה, ואם לא עמד בנטל זה, משמעות הדברים היא – דחיית התביעה (ע"א 8385/09 המועצה המקומית סאג'ור נ' סונול ישראל בע"מ [פורסם בנבו] 9.5.2011).

בנדון דידן, לא הרים התובע את נטל ההוכחה, ולא הציג אף לא ראשית ראיה להוכחת טענתו – התובע לא הוכיח, כי המיטלטלין המפורטים על ידו ברשימה, ולמצער חלקם של המיטלטלין, אכן נותרו בדירה עת נפרדו בני הזוג; התובע לא הוכיח את שווי המיטלטלין לעת הפרידה. התובע השיב בחקירתו, כי הסכומים המפורטים ברשימה שצירף, מייצגים את עלות הרכישה המקורית (עמ' 20 שורה 12 לפרוט'). אם כן, אף אם התובע היה מוכיח את קיומם של המיטלטלין, היה עליו להוכיח את שווים בעת הפרידה. על התובע היה לצרף לכתב התביעה תמונות של המיטלטלין מדירת המגורים, פוליסת ביטוח תכולה המפרטת את המיטלטלין, תצהיר צד שלישי התומך בגרסתו. התובע לא עשה מאומה להוכחת התביעה.

השני – מאז פרידת בני הזוג ועד למועד הגשת התביעה, משך כ- 5 שנים, התובע לא הראה, כי פנה לנתבעת בדרישה לקבל את המיטלטלין או את שווים. כאמור לעיל, התובע הגיש את התביעה בשיהוי ניכר והתנהגותו מלמדת, כי ויתר על התביעה. כאמור לעיל, ביחס להלוואות, התובע הצהיר, כי הוא שומר על זכותו להגיש תביעה לחיוב הנתבעת במחצית ההלוואות; לעומת זאת, ביחס למיטלטלין (כמו

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 18668-11-23 פלוני נ' פלונית

גם ביחס לדמי השכירות), התובע לא טען לזכות כלשהי במיטלטלין, ולא טען כי בכוונתו לתבוע את זכותו בהם.

סוף דבר:

57. לאור כל הנימוקים אשר פורטו לעיל, הנני מורה על דחיית התביעה על כל רכיביה.

58. נוכח כל האמור לעיל, ומשהגעתי למסקנה שהתביעה משוללת כל בסיס, מצאתי לחייב את התובע לשלם לתובעת הוצאות הליך זה בסך של 25,000 ₪, אשר ישולמו בתוך 30 ימים.

59. פסק-הדין מותר לפרסום בהשמטת פרטים מזהים.

60. המזכירות תואיל להמציא לצדדים ולסגור את התיק.

ניתן היום, י' אייר תשפ"ה, 08 מאי 2025, בהעדר הצדדים.

תומר שלם, שופט

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 18668-11-23 פלוגי נ' פלוגית